

Wat Mevrouw Generaal Joubert vertelt. *)

De vrouw van generaal Joubert is heengegaan. Bitter heeft zij geleden onder den jongsten opstand in Zuid-Afrika, en toen de edele kapitein Faurie viel onder het moordend schot, beweende zij hem als een dierbaren, veel geliefden zoon.

Maar omdat zij een moeder in Israël was, heeft zij haar volk getroost, en zij heeft ook onze zielen — ver over zee — getroost met dit woord uit haar rijke levenservaring: „Wat God doet, dat is welgedaan."

Zij wilde zeggen, dat alles geschiedt onder Gods aanbiddelijk bestel; dat er geen muschje valt van het dak zonder Zijn wil; en dat na den donkersten nacht de blijde morgen zal gloren, ter eere van Zijn heiligen Naam.

Zij vertelt, en wij luisteren. Zij slaat een bladzijde op uit de geschiedenis der Hollandsch-Afrikaansche Boeren: een bladzijde, geschreven met bloed en tranen, en vol spanning luisteren wij.

Wij volgen de stoere Voortrekkers, die den vrijen nek niet langer wilden buigen onder het juk der Engelsche dwingelandij, naar woeste landen, waar het wild gedierde en bloed-dorstige Kaffers hun woning hadden. En een groote ontroering gaat door onze harten, als de Boeren in het zonnige land van Natal bij de wreed verminkte lijken hunner vrouwen en kinderen staan.

Sober, eenvoudig vertelt deze vrouw. Daar is geen zweem van opsmukking of opsiering, en zij heeft er geen besef van, welk een heldinfiguur zij zelve is, wanneer zij op haar tochten zoo vele doodsgevaren trotseert.

O, deze vrouwen! Zij waren de echtgenooten van die stoutmoedige pioniers, die op God en hun goed recht vertrouwend, onvervaard aan de verschrikkingen der wildernissen het hoofd boden; de moeders waren zij der helden van den Amajuba en van den Spionkop, en uit hun schoot zijn zonen geboren, in wier hart de vrijheidsvonk gloort tot op dezen dag.

Hoe het komt, dat dit volk niet is ondergegaan? Hoe het komt, dat die vonk der vrijheid ondoofbaar is?

Dat is de hand van God....

„Ik het geweest," zegt Mevrouw Joubert, „ons word beskerm. Ik het nie gerekend op mensekrag of mensehulp nie.... Wat kan 'n mens ook maak? Ik het gesteun op

Een, wat ons bijgestaan het in die swaarste ure van ons leve. Ons het nooit getwijfel nie, of die Een waak over ons."

Die Hollandsche Voortrekkers namen hun blijden geloofsmoed, hun Godsvertrouwen en hun liederen mede naar de wildernissen. Zij zongen... waarlijk, zij zongen!

Het was gevaarlijk; de klank kon aan de wreede Zoeloe-Kaffers hun verblijf verraden. Daarom ging steeds een afdeeling Boeren met het scherp geladen geweer ter hand op wacht, als de anderen zongen. En op een grond, die door het kostbaarst bloed was gewijd, rezen de liederen Zions ter eere van den allerhoogsten Koning!

Wat deze vrouw mededeelt, is als een heldendicht, vol dramatische kracht. Maar wonderlijk toch! bij al de ellende en al den kommer glijdt er dikwijls een schitterende humor over heen: als de zonnescijns over de fel bewogen baren. En als zij vertelt, hoe een jachtgezelschap op de leeuwenjacht gaat, en den leeuw niet vindt, maar die leeuw springlevend uit den wagen te voorschijn komt, als de woning is bereikt, dan hoort men den vroolijken schaterlach.

Die vrouwen der Voortrekkers hebben, met het geweer

aan den schouder, hun kinderen verdedigd tegen de wilde krijgers van koning Dingaan; zij hebben de kogels gegoten, die het onschuldig vergoten bloed hebben gewroken, en met niet mindere heldhaftigheid stredden zij, om den zwerfenden Nederlandschen stam in de wildernis voor verwildering te bewaren.

„Die vrouwe had elk één naald," vertelt Mevrouw Joubert, „en met die eene het hul 'n half jaar of langer moes klaar kom. Als die punt van die naald breek,

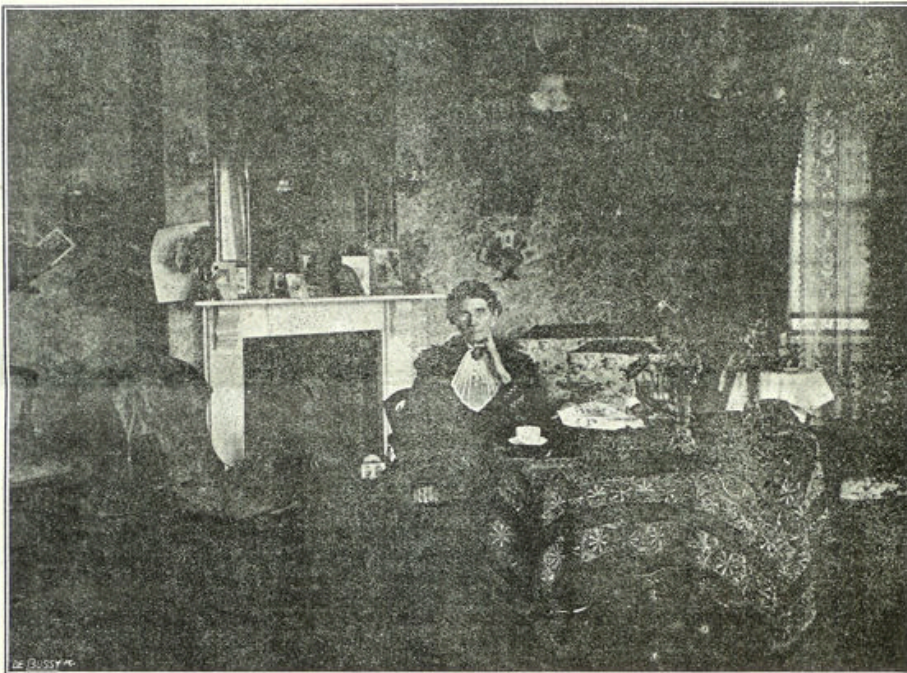
het ons hem weer op 'n klip mooi aangeslijp; en ons het gewerk met 'n naald, tot daar niks meer overbleef dan die oog."

Eere aan die vrouwen! Zij versaagden nooit en kenden het woord „schrik" slechts bij naam. Het waren Kenau Hasselaars, overgezet op den Afrikaanschen grond, om daar te toonen, dat het Nederlandsche volk nog staal in zijn bloed en kracht in zijn spieren heeft.

We houden dit boek, waarvan de tweede druk verscheen, voor een belangrijke aanwinst tot de kennis van een gewichtig tijdperk in de geschiedenis onzer Afrikaansche broeders, en danken Mevrouw L. Rompel—Koopman hartelijk voor dezen arbeid, die aller sympathie verdient.

De uitgever heeft het boek, dat van drie fraaie portretten is voorzien, uitstekend verzorgd. De band is sober en smaakvol.

L. P.

de Bussy

*) „Wat Mevrouw Generaal Joubert vertelt," door L. Rompel—Koopman. Tweede Druk. H. A. U. M. v/h. Jacq. Dusseau & Co., Kaapstad. J. H. de Bussy, Amsterdam, Pretoria en Johannesburg, 1916.